

Gaarden men denne Gang stærke Træskotrin . . . Emanuels.

Han listede sig til at kigge ud bag sit Vindues hvide Forhæng og saae sin Husbond komme henne fra den lille Laage ved den ene Gavl af Stuehuset. Han blev hed om Ørene; midt i Gaarden laa Seletøjet og røbede, at han endnu ikke var kommen ud i Pløjemarken, og Emanuel var i den sidste Tid bleven saa urimelig, havde faaet saa mange besynderlige Indfald, ja kunde ligefrem blive opfarende, naar han var vred.

Niels smilte lettet; — uden at se enten til højre eller venstre var Emanuel forsvunden op ad Forstue-trappen. A . . . ah! Med en minutlang Gaben strakte han endnu en Gang sin dovene Krop, skød besværligt Benene over Sengekanten og blev en Stund siddende med Hovedet i Hænderne, yderst veltilfreds med sig selv. Hi-hi! Han mente at kende den hemmelige Grund til Emanuels forandrede Væsen overfor ham. Emanuel var jaloux paa ham, det var Sagen! Niels havde rigtig gottet sig ved at mærke, hvor bitter han var bleven over hans sidste Artikler i „Folkebladet“ og den Opsigt, de havde vakt. Men han skulde snart faa nyt at høre!

II

Da Emanuel nogen Tid efter kom ind i Stuen, sad Hansine i sin Armstol ved Kakkellovnen med et Lerfad i Skødet og bælgede Ærter.

„Skal du bort?“ spurgte hun og kastede et lidt mistænksomt Blik hen paa hans Paaklædning; han havde ombyttet Arbejdsdragten med sin graa Frakke og var ifærd med at binde det sorte Halsklæde, som han udenfor Hjemmet bar i Stedet for Flip.

„Ja, jeg bliver nødt til at gaa. Jeg maa ud til Mosekærshusene. Der er igen stiftet Ufred derude; —